

et stort Fremskridt, hvis man kunde faae et Løfte i saa Henseende af den høitærede Minister, og det vilde talsfald kunne bidrage Meget til, at jeg blev tilbøielig til at tage mit Forslag tilbage. Vi have imidlertid ikke faaet et saadant Tilfagn og heller ikke faaet noget Tilfagn om, hvad jeg antager, at Mange eller dog en Deel af dem, der dele min Anskuelse, ville sætte Pris paa, nemlig om at indføre Tjenestefrimærker, vel at mærke paa saadan Maade, at de kom til at træde istedetfor nogle af de Godtgjørelsesbestemmelser, der findes i § 15. Den høitærede Minister siger, at Contoirholdet andrager ikke en fast Sum, som Embedsmanden kan gjøre Regning paa at see uforandret det ene Aar som det andet; der kan, sagde han, være Tale om en Extraskriver, naar der er Meget at bestille. Men i et saadant Tilfælde bliver der ikke alene Tale om Extraskriveren, som Embedsmanden maa betale af sin egenomme, men alle de øvrige Udgifter, der ere forbundne med det forøgede Arbejde, maa Embedsmanden ligeledes betale af sin egenomme; det er en Cyclus af Arbejde og Udgifter, der bliver væltet over paa den vedkommende Embedsmand, og det er Noget, man ikke bør gaae let hen over som noget Uegnyldigt, trostende sig med, at Contoirholdsgodtgjørelsen dog ikke er en for alle Tider fastslaaet Sum, og at, naar man tjener lidt det ene Aar, saa maa man ogsaa finde sig i at tabe lidt det andet Aar. Hvad Fortjenesten angaaer, da tror jeg, at den saa lidt er tilstede, at der tværtimod ikke er nogen Embedsmand, hvis Contoirhold strækker til; jeg kjender idetmindste Ingen. Jeg kommer herved til et Argument, som den høitærede Minister brugte ligeoverfor et æret Medlem for Kjøbenhavn (Melchior). Den høitærede Minister sagde, at, naar der for de vedkommende Embedsmænd fastsattes en bestemt Sum til Correspondance, saa vilde dette let bevirke, at der fra Embedsmændenes Side mindre villigt gaves Svar paa indkomne Andragender og Forespørgsler. Deri er jeg ganske enig med den høitærede Minister; ligeoverfor de Argumenter, som han med stor Styrke har fremhævet for at affkaffe Portofriheden, og ved Siden af de Hensyn, der bør tages til, hvad

Postvæsenets Løb og den finansielle Daggjørelse kræver, bør man ganske vist ikke forglemme Hensynet til, hvad Publicums Løb kræver; det er ikke altid Sæll ligegyldigt, om de skulle vente paa Svar, eller om der vedtages Lovbestemmelser, som gjøre, at der nødvendigvis gives Svar, fordi dette medfører positive Udgifter, der gaae udover, hvad Staten har tilstaaet den Vedkommende i saa Henseende. Kunde jeg faae en Erklæring fra den høitærede Minister om, at han vilde gaae ind paa Enkeltportoen for de i § 13 nævnte Tilfælde, der ofte ere blevne paapegede, og derhos ligeledes gaae ind paa Indførelsen af Tjenestefrimærker, vel at mærke paa den Maade, at de vedkommende Embedsmænd kunde requirere det Antal Frimærker, der var nødvendigt — en Foranstaltning, der ikke vilde forhindre, at Postvæsenet fik dem betalte, idet vedkommende Embedsmand kunde henvende sig paa rette Steder om Erstatning —, saa vilde jeg være tilbøielig til at tage mit Forslag tilbage; thi i saa Tilfælde vilde man have faaet Bestemmelser, hvorved alle extraordinaire Omstændigheder vilde være uden Indflydelse paa, hvad Embedsmanden maatte udgive til sin Correspondance. I et Aar, hvor f. Ex. Indkaldelser maatte medføre en stor Correspondance for enkelte Embedsmænd, vilde disse altsaa kunne erholde de nødvendige Tjenestefrimærker til disse Forsendelser, og de vilde med Lethed kunne aflægge Regnskab derfor. — Den høitærede Minister udtalte, at Uleiligheden med Regnskabsførelsen ophørte, naar Contoirholdsgodtgjørelsen var slaaet fast; men han glemte, at man desuagtet hvert Aar maa aflægge et minuttenst Regnskab for sine Contoirholdsudgifter, saa minuttenst, at man f. Ex. paa Befordringscontoen maa opføre hver enkelt Reise med dens Mileantal, for efter at have opsommeret det samlede Mileantal og multipliceret det med Godtgjørelsen pr. Mil. at udfinde det medgaaede Beløb, saa man maa altsaa ikke troe, at man, fordi man indfører fast Contoirholdsgodtgjørelse for 5 Aar ad Gangen, derfor sparer Embedsmanden Uleiligheden for hvert enkelt Aar. Man vil ved at vedtage Bestemmelserne i § 15 kun faae et endnu mere minuttenst